

ватъ на лѣво и на дѣсно, нѣщо което имъ било ѓтржки¹⁾. Най-подробни данни, обаче, по възражението на българитѣ и византийскитѣ походи срѣщу тѣхъ дава съврѣмненникътъ Никита. Още отъ него се види, че подъ приетото у византийцитѣ и латинитѣ прѣзъ този периодъ име власи се разбира българи: . . . *tum barbaros Haemi Montis accol- las sibi . . . qui olim Mysi nunc Blachi nomi- natur*²⁾.

¹⁾ Успенски, 133. Тѣ се разпрѣсвали, „като пчели отъ Балкана до Одринъ“, а прѣзъ врѣме сериознитѣ мѣрки отъ страна на византийцитѣ, държали въ страхъ и трепетъ цѣлия юженъ склонъ на Балкана, особено отъ Пловдивъ до Агатополю, макаръ и императорътъ да се намиралъ въ Ст. Загора. На 8-ий окт. 1187 г., въ една мѣстность до Ямболъ, той срѣщналъ комански войски, които се готвели да прѣкаратъ отъ Тракия (очевидно прѣзъ Балкана) 12,000 плѣнени гърци и множество добитѣкъ. Слѣдъ една схватка, византийцитѣ се отдѣрпватъ въ Одринъ. До каква степенъ сж били укрѣпени проходитѣ между Сливенъ и морето, особно сливенския, отъ който команитѣ минаватъ съ българско позволение и се подвизаватъ между него и Ямболъ, се види отъ факта, че прѣзъ пролѣтѣта (1187) Исакъ на пѣтъ отъ Ц-дъ за Търново ударва чакъ прѣзъ София и Ловечъ. За гробницата на визант. войска около Хаинкѡйския проходъ. ср. Успенски, 157, прил. 35. Въ 1190 г. Исакъ прѣзъ Анхияло се отправя съ много войска къмъ Балкана, дѣто узнава, че българскитѣ градове били укрѣпени съ нови кули и стѣни. Иречекъ, Ист. Бѣл. 300.

²⁾ Мнѣнието, че Асѣнъ и Петръ сж били власи е въ свѣрка съ туй име за визирания периодъ, което очевидно не е случайно и ще засѣга една отъ най-интереснитѣ страници на ромънската история. Движението на нѣкои влашки маси отъ югъ къмъ Дунава е придало и името влахъ и Влахия на цѣла Сѣверна България, въпрѣки заселеностѣта ѣ съ българи. Византийцитѣ подъ влахъ не сж разбирали толкова етично име, отколкото понятието селенинъ, овчаръ. А такива бѣха власитѣ на сѣверъ отъ Гърция, като все още аморфна маса, за които Бенжаминъ въ 1173 г. пише, че не били „нито християни, нито евреи“. Че Асѣновото движение не е непри- частно въ разрѣждането на днешна Ромжния отъ команитѣ и въ влашкото движение въ П-ва, се види отъ това, че именно отъ тоя периодъ се заражда политическата история на ромънитѣ. Прѣдположението, че Асѣновци сж отъ влашки произходъ, тѣй като Калоянъ се хвалѣлъ прѣдъ папата, че билъ „римски потомѣкъ“, оче- видно за да изтрѣгне отъ него нуждитѣ титли и корона, освѣнъ че е наивно, но и тенденциозно. Ако има съмнѣние, че тѣ не сж бъл- гари, за най-вѣроятенъ може да се счита команския имъ произходъ, което инѣкъ е мжчно да се допустне при факта, че тия Асѣновци